

Carta des de la Diàspora

Fa quasi deu anys, un grup de cristians promovia una experiència que volia aplegar creients al voltant de quatre eixos: la fe en Jesucrist i el seu missatge, la participació en dinàmiques dites de "transformació" (entitats, partits,...), el desig de mirar el món des dels senzills, les víctimes, els exclosos (els "pobres") i una vivència d'aquesta fe en diàspora, silenciosament, potser aïllada i llunyana de la pràctica ritual habitual. Avui en dia, a aquest grup de "Cristians o creients en Diàspora" hi està vinculada gent diversa, dones i homes, estudiants i treballadors, urbans i rurals, universitaris i operaris, infants i jubilats, laics, religiosos i capellans que es reuneixen periòdicament i mantenen una xarxa de contactes arreu Catalunya.

Pels Creients en Diàspora la fe és un camí interior de risc i maduració, intens, i que creix i es fa gran amb la confrontació entre la pròpia vida i l'evangeli. I que aprèn a resoldre aquesta tensió des d'una mirada preferent i una com-passió per les persones que Jesús va mirar primer: els malalts, els exclosos, els indigents, els pecadors. I és en aquesta tensió de mirar els febles on neix igualment la fe viscuda des d'un diàleg fluid amb la realitat i els esdeveniments del món actual. En certa manera, es vol recollir la proposta d'una praxi cristiana proposada al voltant del Concili Vaticà II, encarnada, adulta i oberta al món en que es viu, i alhora en la frontera de l'església actual.

Des d'aquest camí recorregut, els esdeveniments provocats per algunes darreres decisions de la jerarquia de l'església no poden deixar de preocupar-nos. Entenem que els tocs d'alerta al teòleg Jon Sobrino i als responsables de la parròquia San Carlos Borromeo de la diòcesi de Madrid no contribueixen a fer de la diversitat de l'església la seva riquesa, i deixen de banda una mirada sensible i compromesa amb els exclosos, precisament la que aprenem de Jesucrist.

La nostra fe segueix viva, però creiem i volem optar per al diàleg i la pluralitat per a governar la institució eclesial. I que la perspectiva dels exclosos sigui determinant en les decisions, més enllà de la claredat doctrinària.

Ens anima l'evangeli de la reconciliació i el de la profecia. Però el que no ajuda gens al nostre camí són les dificultats estructurals per a viure i compartir una aproximació a la fe que entenem essencial. Valguin docs aquestes línies per a manifestar el nostre recolzament a aquestes persones i a tantes d'altres que silenciosament treballen en el mateix sentit, així com l'esperança que la diversitat de dons sigui el camí per una església actual i atenta als signes dels temps.

Cristians en Diàspora, Abril de 2.007.